* * *

О, як хотів би я тебе вітати, море,
Під гомін хвиль слідить хід вільних кораблів,
Глядіти з скель німих, як човен хвилю боре
І плине в далечінь по гребенях валів;
Як чайка носиться, ширяє над водою,
Поживи срібної шука між піни хвиль,
Як велетні морські, віддавшись супокою,
Дрімають в пристані, пропливши сотні миль.

О, як бажав я, і сам віддавшись хвилі,
Побачити чужі заморськії краї,
Пристати до землі, де мирт пишає в силі,
Стоять цитринові й лавровії гаї.
О Риме, давніх діл прославлена руїно,
Тебе побачити чи випаде мені?
Ясна Італіє, мужів-орлів країно,
Невже дарма мені ти снишся уві сні?..

Я б, син далекої, незнаної країни,
Де скіфів давніх рід навіки опочив,
Побачив би твої славетнії руїни,
Згадав діла твоїх прославлених синів.
І я б з їх джерела води зачерп живої,
І воду б ту поніс у глушину степів,
І там не раз би знов в часи журби важкої
Я чуте й бачене у думці воскресив.

Бажав би я… Та марні сподівання.
Кайдани сковують самотнього мене,
Кайдани тяжкого, безславного кохання,
І мертва їх вага мене у землю гне.
І хто такий я сам?.. Син бідної пустині,

Я виріс дікарем в її сумних степах,
І був би я чужий у тій ясній країні,
Немов між лебедів приблудний сірий птах.

А все ж бажав!.. Бо тут реве-гуде завія,
Виковує мороз кайдани крижані,
І люта віхола сніг з хмари сіє й сіє,
З старих тинів стричать тичини вже одні.
Забила снігом все холодна хуртовина.
Погублено шляхи. І їде навмання
З села дорожній в степ… Оце і вся картина,
Та сама все одна, однісінька щодня.

1892

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.